

Dijous 11-1-40

(LX²)

Meneta nera: Fa un parell d'hores

escasses que ho rebut la teva carteta del 9 i 10. Ha vingut de-
preseta, no? Segur també que ja hauràs rebut la meua postal
d'ahir es la que et deia que no tenia permís. Fixa'ti, si m'ar-
riven a donar-me'l, avui hauria tingut d'escriure't o bé
ja per assegurar no fer-te fer un viatge excedides posant un
telegrama. Avui han suprimit els pocs permisos que havies
donat pel diumenge. La cosa de liquidació del Camp va ràpi-
dament. Passat demà ja sentirem gent de la Companyia i pel que
es diu la retumana entrant quedara això net. Si puc pensar, cas
de sortir com es diu, ja et posaré un telegrama precisant-te l'hora
que pararé per aquí Pau. ~~Per~~ jo ahir estava ben disgustat, però
aquest matí al llegir l'ordre m'he alegrat en bona part. Doble
disgust, no, meneta nera?

Dreu hauriem fet petar una bona xerrada
de tot. Segur que haurie perdut el gust i tot, malgrat que jo creia
ben bé el contrari. Un any tancat!! Si, si, quan hi penso menys
faig creus. No l'he trobat llarg, no. L'enyorament teu si que l'he
sentit, molt, molt. Mania del meu Cor. Les confiances m'han aju-
dat també molt. Sempre t'esperona i et dona coratge el pensor que
aquesta vida s'acabava. Mira demà 11 mesos de Camp. El dia 12
de febrer entrava. Però, Mania nera, això s'acaba. La nostra felicitat
comença a sonriure ja. Avui junt amb la teva ho tingut tarja de
la tia en la que dona bones esperances. Haurà rebut també avui
la meua d'ahir i apretara la cosa, ja que li dic que apuri tots
els resorts. Alcolé m'escriu i igual. Pensa que aquest ves rebien
l'avis de sortida. Un altra carta d'en Peropaché. Ya no és a St.
Cyprien, han liquidat aquell Camp. Està al Camp d'Argelès.
Com sigui que li incluïa una carta per en Bergès per ignorar la
seua adreça, em diu que no pot entregar-li per ignorar on és.
Em sap molt greu haver perdut contacte amb el Maul. Y ués
quan la bona Pepita em demana novis ja que el S.F.R.E, segons
diu evacuarà a la totalitat d'intellectuals. Jo li recordare' el
nom i cas que li escrigui li dongui la meua adreça.

Alí! La tia em dona adegua uora: S.E.R.E. Rue Trochu, n.º 11.
Se gur que també te l'haureu comunicada. No? (VIII)

Referent a la foto estiguis tranquila. De la bonica no me'n desprenc així com així. C'enviava aquella de perfil. Ca que ni' has enviat avui ja la coneix ja d'on ve. D'acord, amb la cosa primera?

Llegies ben depressa la postal que ni' enviares de la tia. Cas seves gestions, s'estelles, per tal de conseguir la sortida de Ricard, no la voutrea. Et's una presotes, escrivint i llegint i ara xi' que, necosa meua, reconeixes que tinc rao. No?

I neneta meua, estiguis tranquila. No pateixis per mi. Si jo també com tu he desahogat les peus, escrivint-te. No vols pas dir-te això. Si se' que les meves carteres, Maria meua, han vingut a arrambar-te, en més d'una ocasió, la teua vida en el Refugi. "Quantes i quantes vegades!! Repasa les meves carter, hi ho veuràs. Però el que no vull que perdis és el teu somriure, que aquella rialleta tan clara, franca i tan estimada no t'abandoni. Si et se' amb ella a la flor dels llavis, sempre jo al pensar-la em poso content també. Si et sapigues tristeta i desesperada jo cauria malalt de tanta pena. I tu no ho vols pas això. Veritat vida meua?

No voldria pas que et preocupessis amb molt interès, les preocupacions que sentes per tot hom. Escris a la Canals i t'interessa, potes de masses coses. Amb això potes si que hi estaràs d'acord. Veritat que sí. Ja t'ho recordanava fa temps. No vull dir que fem quelcom pels amics, però prou fema tenim nosaltres. A més, saber que està la gent bé ja no interessa res més. Ja que ho expliques a tot hom. Alcobé soup de Ricard portu. Ca Pepa igual i no vull que te'n preocupis tant.

Quida't bé, neneta meua, no aneris a cause malalta ara que la felicitat em somriu. Vius sempre tan confiada i cal que previnguis que és més còmode de curar i ací en les nostres condicions nés.

Sempre, sempre, neneta del cor, penso estar. Les hores són ben agradables amb el teu record. Aquests nits fredes, acurrada et al llit, hi tinc i sento un plaer pensant en les nostres coses, el nostre amor tan pur, tan magnanim i desinteressat. Jo em faig creus com ho em, heu'em trovat abans. Si els dos anavem aquests pel mor. Em conquirem i Pepa em omplirem de llum. No? Pelom i no ems abraçarem del teu